

місце займають персональні комп'ютери. Вони все більше перетворюються з систем автоматичної переробки вхідної інформації в засоби нагромадження досвіду управлінських працівників, аналізу, оцінки і вироблення найефективніших економічних рішень.

Деяка інформація досліджувалася мною на конкретних прикладах. Тому я мав змогу в повній мірі переконатись, що потрібно відходити від старих способів управління і переходити на новий інформаційний рівень, удосконалюватися в усіх сферах менеджменту. Не думати про те, що інформаційні технології є дорогими, повірте, сучасні технології значно скоротять ваші затрати, і ваш час.

Список використаних джерел

1. Стадник В.В. Менеджмент: Посібник / Йохна М.А // Посібник – К.: Академвидав, 2003. – С. 160-164.
2. Ступницький О. Інформаційні технології та корпоративне управління у XXI ст. / Ступницький О. // Економіка України. – 2005. – № 2. – С. 38–46.
3. Денисенко М.П. Інформаційне забезпечення ефективного управління підприємством / М. П. Денисенко, І. В. Колос // Економіка та держава. – 2006. – С. 20-59.

Вольська Вікторія Ігорівна,

студентка спеціальності 8.03060101 «Менеджмент організацій і адміністрування (за видами економічної діяльності)» економічного факультету Подільського державного аграрно-технічного університету, м. Кам'янець-Подільський
Науковий керівник: к.е.н., доцент Ковальчук В.Г.

РОЗВИТОК ОРГАНІЗАЦІЙНО-ЕКОНОМІЧНОГО МЕХАНІЗМУ УПРАВЛІННЯ ПІДПРИЄМСТВОМ

Процеси ринкового реформування аграрного виробництва привели в рух багато ініціатив, що виходили від приватних осіб, зацікавлених груп, а також від господарських органів, що були спрямовані на удосконалення всієї системи господарювання в сільському господарстві.

Головною рушійною силою цих процесів, як уже відмічалось, є вплив фактора володіння приватною власністю на діяльну поведінку людини.

Управлінське дослідження ринкових реформ засвідчило, що приватизація майна та землі колективних господарств відображала настрої основної маси членів колективів господарств, що реформувалися – зробити вибір на користь приватного володіння, нехтуючи очевидними економічними перевагами організованого сталого виробництва.

1 Етап реформування

2 Етап реформування

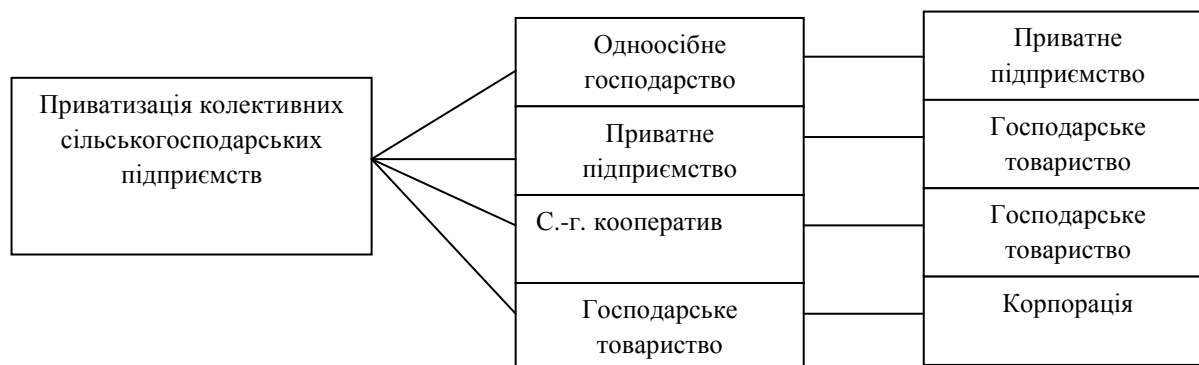

Рис. 1. Можливі альтернативи приватизації с.-г. підприємств

Джерело: розроблено автором.

Таблиця 1

Форми організації сільського господарства Хмельницької області

	2005		2010		2012		2013	
	оди-ниць	у від-сотках до загальної кількості	оди-ниць	у від-сотках до загальної кількості	оди-ниць	у від-сотках до загальної кількості	оди-ниць	у від-сотках до загальної кількості
Усього	2006	100,0	1878	100,0	1844	100,0	1826	100,0
Господарські товариства	439	21,9	314	16,7	298	16,2	272	14,9
Приватні підприємства	146	7,3	138	7,4	130	7,0	121	6,6
Виробничі кооперативи	107	5,3	54	2,9	50	2,7	45	2,5
Фермерські господарства	1203	60,0	1257	66,9	1261	68,4	1290	70,6
Державні підприємства	15	0,7	13	0,7	11	0,6	10	0,6
Підприємства інших форм господарювання	96	4,8	102	5,4	94	5,1	88	4,8

Джерело: [2]

Важливим у цьому плані є також перспектива подальшої трансформації форм господарювання у більш досконалі та ефективні ринкові структури. Так, для одноосібного господарювання, якими сьогодні є товарні господарства населення, є перетворення їх у приватне підприємство. Факторами такої перспективи є розширення масштабів виробництва та потреба залучати найману працю, тобто, формувати колективну робочу силу.

Приватні підприємства та сільськогосподарські кооперативи, за нашими оцінками, будуть змушені вирішувати питання удосконалення виробничих, економічних та соціально-трудових відносин в колективах, які, ймовірно, виникнуть через недосконалість їх організаційно-економічної будови:

1) приватні підприємства зіткнуться з проблемою загострення протиріччя між одноосібним приватним володінням власника та економічними і соціальними проблемами решти членів колективу, що негативно вплине на рівень керованості підприємством;

2) господарські товариства партнерського типу частково також будуть переживати такого ж роду проблеми, а також недосконалість економічних відносин в середовищі самих засновників; найбільш ймовірним напрямком їх реформування на наступному етапі – трансформація в корпорації;

3) такою ж, очевидно, повинна стати участь господарських товариств партнерського типу, що з самого початку обрали таку форму організації.

Наведена схема свідчить, що існує структурування показників ефективності управління персоналом, як головного фактора нарощування та ефективного використання економічного потенціалу підприємства. Задача полягає в тому, що прояв трьох видів ефективності має комплексний, взаємопов'язаний та взаємообумовлений характер.

Таблиця 2

Показники ефективності управління персоналом як складової системи менеджменту підприємства

№ з/п	Зміст показника ефективності управління
1)	Економічна ефективність (характеризує досягнення цілей діяльності підприємства за рахунок кращого використання трудового потенціалу); критерії оцінки економічної ефективності управління персоналом підприємства повинні відображати <u>результативність живої праці або трудової діяльності працівників</u>
2)	Соціальна ефективність (виражає виконання очікувань і задоволення потреб і інтересів працівників підприємства); соціальна ефективність управління персоналом підприємства в значній мірі визначається організацією і мотивацією праці, станом соціально-психологічного клімату в трудовому колективі, тобто більше залежить від форм і методів роботи з кожним працівником
3)	Організаційна ефективність (оцінює цілісність і організаційну оформленість підприємства); даний підхід заснований на тому, що працівники підприємства виступають сукупним суспільним працівником, що безпосередньо впливає на хід його діяльності. Тому кінцеві результати такої діяльності і повинні виступати критеріями оцінки організаційної ефективності управління персоналом

Джерело: [3, с. 431].

Проведене дослідження дає змогу зробити висновки, що організаційно-економічний механізм господарювання полягає в тому, щоб створити, по-перше, належні організаційні умови, які розкривають засади формування ефективної системи організаційної взаємодії членів організації (досягнення позитивної синергетики); по-друге, сформувати дієвий економічний механізм мотивації індивідуальної та колективної діяльності.

Список використаних джерел

1. Бондар Н.М. Економіка підприємництва: Навч. Посібник./ Н.М. Бондар К.: МАУП, 2006 – 336с.
2. Сільське господарство Хмельницької області. Статистичний збірник. Хмельницький.: 2013р. – 286с.
3. Шегун А.В. Економіка підприємства. Навч.посіб./ А.В. Шегун – К., Знання, 2005. – 431 с.

Галицький Дмитро Геннадійович,

студент спеціальності 8.03060101 «Менеджмент організацій і адміністрування (за видами економічної діяльності)» економічного факультету Подільського державного аграрно-технічного університету, м. Кам'янець-Подільський
Науковий керівник: к.е.н., доцент Ковальчук В.Г.

РОЗВИТОК МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ ТЕРИТОРІАЛЬНИХ ГРОМАД КАМ'ЯНЕЦЬ-ПОДІЛЬСЬКОГО РАЙОНУ ХМЕЛЬНИЦЬКОЇ ОБЛАСТІ

Україна, як незалежна держава, перебуває на досить складному відрізку своєї історії. Відновивши власну державність, українській владі належить таким чином організувати життя суспільства, щоб сприяти розвитку інститутів державотворення на всіх рівнях суспільного організму.

Система органів державної влади в Україні ще повною мірою не склалася. Продовжуються складні процеси пошуку найбільш раціональної форми організації держави, її функцій, принципів та методів здійснення державної політики в усіх сферах суспільства. Система організації державної влади в Україні відображає основні тенденції розвитку форм державного управління, утворюючи ієрархічну структуру з органів центральної та місцевої влади (рис.1).

У механізмі формування державної влади в Україні закладено принцип делегування частини владних повноважень від центральних органів на місця – органам місцевої влади та місцевого самоврядування. За таких умов в системі державного управління на місцях склалася двоєдина форма управління. Це, головним чином, вказує на перехідний період формування та функціонування системи державного управління в Україні. Належить дати характеристику поняття «органи місцевої влади» та «органи місцевого самоврядування».

Органи місцевої влади – це державні управлінські структури, наділені від імені держави правом здійснювати функції управління соціально – економічними процесами на місцевому рівні. Конституцією України та Законом «Про місцеве